

Autorka BP: Monika Tintěrová
Název BP: Gijur. Stát Izrael a náboženská konverze k judaismu
Oponent BP: Mgr. Aleš Weiss

Formální záležitosti:

Bakalářská práce splňuje všechny formální požadavky. Obsahuje čestné prohlášení, obsah, seznam použité literatury a elektronických zdrojů, dobrý poznámkový aparát a do angličtiny přeložené resumé.

Zpracování tématu:

Práce je přehledně a logicky rozdělena na dvě hlavní části, z nichž první přináší seznámení s hlavními komponenty konverze k judaismu a druhá pojednává o problematice konverzí ve Státě Izrael.

Zatímco druhá část je až na některé drobnosti zpracována výborně, první část by bylo možné v mnohém zlepšit a zpřehlednit. Popis jednotlivých komponentů konverze je do značné míry ahistorický a jeho pravdivost je místy platná pouze pro jednotlivá období či konkrétní rabínské autority. V tomto kontextu považuji za nedostačující zpracování kategorie „přijetí Božích přikázání“ (*qabalat ha-mišvot*), jejíž zásadní historické proměny a jejich důsledky pro současnou praxi konverze nejsou v textu reflektovány. Jejím rozboru je přitom věnována velká pozornost v knize Švi Zohara a Avrahama Sagiho, *Gijur we-zehut jehudit, 'ijun be-jesodot ha-halacha* (Jeruzalém: Mosad Bialik, 1995), kterou autorka uvádí v literatuře.

Z historického hlediska je překvapivý také neproblematizovaný předpoklad autorky, že konvertita se stává plnohodnotným Židem, který je používán plošně bez ohledu na dobu a místo. K tématu statusu konvertitů v období klasické rabínské literatury bych doporučil knihu Garyho Portona: *The Stranger Within Your Gates: Converts and Conversion in Rabbinic Literature* (Chicago: University of Chicago Press, 1994). Lépe by mohlo být zpracováno také téma neortodoxních konverzí, které je zmíněno jen okrajově.

Druhá část, která pojednává o problematice konverzí ve Státě Izrael je, je zpracována výborně. Přináší přehledný popis vývoje legislativy, významné kauzy a popis procesu konverze v dnešním Státě Izrael. Dobře zvolené jsou také „problematické kategorie“ Izraelců, v nichž se autorka zabývá imigranty z bývalého Sovětského svazu, Bnej Menaše z Indie a etiopskými Židy. Podkapitola o etiopských Židech by si vyžadovala akademicky kritičtější přístup. Použité zdroje v tomto případě odrážejí spíše než akademickou diskuzi vlastní narativy etiopských Židů a ideologické argumenty amerických židovských a izraelských organizací usilujících o demokratizaci judaismu. Ač mi jsou mnohé z těchto snah velmi sympatické, akademický text by měl reflektovat politickou agendu informací, z nichž vychází.

Podcenění politické agendy literatury k tématu konverze k judaismu je v lehké míře příznačné pro celou práci. Je nutné mít na paměti, že toto téma má své důležité místo v boji o podobu současné izraelské společnosti. Články z Jerusalem Postu, jewishvirtuallibrary.org,

israelnationalnews.com, ynetnews.com a dalších zdrojů, které se v literatuře objevují, by rozhodně měly být nejdříve kriticky posouzeny.

Přes veškeré nedostatky, je však třeba říci, že se jedná o kvalitní práci, která dobře shrnuje základní problematiku konverze k judaismu ve Státě Izrael a většina chyb se vlastního tématu týká spíše okrajově. Vzhledem k tomu, že se jedná o bakalářskou práci, a ne o diplomovou práci, doporučuji ji k obhajobě a celkově ji hodnotím jako **výbornou**.

V Praze, 11. června 2014

Mgr. Aleš Weiss